

22/05/17

มอร์นิ่ง มูร์ลี

โอม ซานติ

บัฟฟาโล

มธุบัน

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน เวลาที่ลูกกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณเช่นเดียวกับพ่อ ความปรารถนาเดียวเท่านั้นของพ่อคือลูกๆ กลับมาเป็นเช่นเดียวกันกับท่านและกลับบ้านกับท่าน

คำถาม: จากการได้เห็นความมหัศจรรย์ใดที่ลูกๆ ชอบคุณพ่อ?

คำตอบ: ความมหัศจรรย์ที่ลูกเห็นคือบาบานั้นได้ทำตามหน้าที่ของท่านอย่างไร ท่านสอนราชาโยคะแก่ลูกๆ และทำให้พวกเขานั้นมีค่า ลูกๆ ก็พูดชอบคุณต่อบาบาที่สุดแสนหวานอยู่ภายใน บาบาพูดว่าคำว่า “ขอบคุณ” นี่เป็นของบักดี ลูกๆ มีสิทธิ์ไม่มีเรื่องจากการขอบคุณท่านต่อสิ่งนี้ พ่อต้องให้มรดกนั้นตามละคร

เพลง: พายุจะสามารถทำอะไรกับผู้ที่มิตรร่วมทางชีวิตของเขานั้นคือพระเจ้า?

โอมซานติ เพลงนี้เป็นไปสำหรับลูกๆ พายุของมายาจะสามารถทำอะไรกับผู้ที่มิตรร่วมทางชีวิตของพวกเขาเป็นพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดผู้ทรงอำนาจ? ไม่ใช่เป็นพายุทางร่างกายเหล่านั้น แต่พายุของมายาที่ดับแสงของดวงวิญญาณ เวลาที่ลูกได้พบกับมิตรร่วมทางชีวิตผู้ที่ปลุกลูกแล้ว มายาจะสามารถทำอะไรได้? ลูกเคยได้รับสมญา “มหาวีระ” ผู้ที่ได้รับชัยชนะเหนือมาราวัน ลูกจะได้รับชัยชนะอย่างไร? ลูกๆ นั้นกำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าบัฟฟาโลด้วยตนเอง บัฟฟาโลและดาดานั้นก็เรียกว่าพ่อและพี่ชาย ดังนั้นทั้งสองคือบัฟฟาโล ลูกๆ เข้าใจว่าพ่อทางจิตกำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าลูก พ่อทางจิตพูดกับจิตวิญญาณ ดวงวิญญาณรับฟังด้วยอวัยวะทางร่างกาย พวกเขา ก็พูดด้วยเช่นกัน ลูกๆ นั้นได้สร้างนิสัยของการอยู่อย่างมีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกนั้นได้เคยมีสำนึกของร่างกายมาตลอดทั้งวงจร เมื่อลูกสร้างร่างหนึ่งแล้วใช้อีกร่างหนึ่ง ชื่อนั้นก็เปลี่ยนไปด้วย ใครบางคนนั้นได้ชื่อว่าเป็นพารม่อนันต์ และบางคนอื่นนั้นมีชื่อเรียกอย่างอื่น บาบาพูดว่าพ่อนั้นมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณเป็นนรินทร์ พ่อนั้นไม่เคยได้รับร่างกาย ดังนั้นพ่อก็ไม่เคยมีสำนึกของร่างกาย ร่างกายนี้เป็นของดาดานี้ พ่อนั้นอยู่อย่างมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณเป็นนรินทร์ พ่อปรารถนาจะทำให้ลูกๆ เป็นเช่นเดียวกันกับพ่อเอง เพราะเวลาที่ลูกต้องกลับไปกับพ่อ ลูกต้องทั้งสำนึกที่เป็นร่าง สิ่งนี้อาศัยเวลา การฝึกฝนของการมีสำนึกที่เป็นร่างนั้นได้ถูกปลูกฝังมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน เวลาที่พ่อพูดว่า: ละทิ้งร่างของลูกและกลับมาเป็นเช่นพ่อ เพราะลูกกำลังจะกลายเป็นแขกของพ่อ ลูกกำลังจะกลับไปกับพ่อ เหตุนี้เองพ่อพูดว่า: ก่อนอื่นจงมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ พ่อพูดเช่นนี้กับดวงวิญญาณเท่านั้น จดจำพ่อและแล้วสายตานั้นใดนั้นก็จบสิ้น เป็นสิ่งนี้ที่อาศัยความเพียรพยายาม พ่อนั้นกำลังรับใช้ลูกๆ ดวงวิญญาณ เป็นดวงวิญญาณที่รับฟังด้วยอวัยวะ หันดวงวิญญาณกำลังให้สาสน์ของบาบาแก่ท่าน ดวงวิญญาณไม่ได้เรียกตนเองว่าเป็นหญิงหรือชาย คำว่า “หญิง” หรือ “ชาย” ให้ไว้กับร่างกาย ท่านคือดวงวิญญาณสูงสุด พ่อพูดว่า: โอ ดวงวิญญาณ ลูกกำลังรับฟังไหม? ดวงวิญญาณพูดว่า “ใช่ ฉันกำลังรับฟัง” ลูกตระหนักรู้จักพ่อของลูกไหม? ท่านคือพ่อของดวงวิญญาณทั้งหมด เช่นที่ลูกคือดวงวิญญาณ ท่านเองเดียวกันพ่อก็พ่อของลูก ท่านนั้นเรียกว่าพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ท่านไม่มีร่างของท่านเอง บราห์มา วิษณุและชงกัมมีรูปของพระองค์เอง ดวงวิญญาณนั้นเพียงแค่เรียกว่าเป็นดวงวิญญาณ แต่ชื่อของพ่อก็ชื่อว่า ชื่อมากมายนั้นได้ให้ไว้แก่ร่างกาย พ่อไม่ได้ใช้ร่างกาย ซึ่งเหตุนี้เองพ่อก็ไม่มีชื่อทางร่างกาย ลูกคือซาลิเกรม ลูกๆ ดวงวิญญาณนั้นก็ถามว่า: โอ ดวงวิญญาณลูกกำลังรับฟังอยู่ไหม? เวลาที่ลูกต้องมีการฝึกฝนของการมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณรับฟังและพูดผ่านอวัยวะ พ่อนั้นที่นี้และอธิบายต่อดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณอยู่อย่างไม่รู้จักเพราะพวกเขาได้หลงลืมพ่อไปแล้ว ไม่ใช่ว่าชื่ว่าเป็นพระเจ้าและลักษณะเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน พวกเขาพูดว่าพระเจ้าอยู่ในก่อนกรวดก่อนหิน ความคิดเห็นที่ผิดๆ นี้ได้กระจายออกไปทั่วโลก มากมายยอมรับว่าพวกเขาเป็นลูกๆ ของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ แต่ส่วนใหญ่ยังคงพูดว่าพระเจ้านั้นอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ลูกควรจะนำทุกคนออกจากปลักนี้ ทั้งโลกนั้นอยู่ในด้านหนึ่งและพ่อยุ่อีกด้านหนึ่ง ค่ายกย่องของพ่อก็คือ “พระเจ้า” การละเล่นที่สูงส่งของท่านที่ทำให้ทั้งโลกได้รับการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียึดมั่นพิเศษสุด” ลูกได้รับการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียึดมั่นผ่านการขึ้นาของพ่อ มีเพียงผู้เดียวผู้ประทานการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียึดมั่น ผู้คนนั้นก็เพียรพยายามอย่างหนักมากเพื่อจะได้รับการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียึดมั่น นี่คือสัทครูเดียวเท่านั้นผู้ที่ประทานการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต เวลาที่พ่อพูดว่า: พ่อต้องมาเพื่อที่จะประทานการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียึดมั่นแก่ผู้รู้และผู้เคร่งศาสนาเหล่านั้น ฯลฯ พ่อคือผู้เดียวผู้ประทานการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียึดมั่นให้แก่ทั้งหมด พ่อพูดกับดวงวิญญาณ พ่อคือพ่อของลูก ไม่มีใครอื่นสามารถพูดว่า: ลูกๆ ดวงวิญญาณทั้งหมดคือลูกๆ ของพ่อ พวกเขาพูดว่าพระเจ้านั้นอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ดังนั้นพวกเขาไม่สามารถพูดเช่นนั้น(ทั้งหมดคือลูกๆ ของฉัน) พ่อตัวท่านเองพูดว่า: พ่อได้มาเพื่อให้ผลของบักดีแก่ผู้ที่ทำบักดี ได้มีการจดจำกันว่าพระเจ้าคือผู้ปกป้องเดียวเท่านั้นของผู้ทำบักดี ทั้งหมดนั้นคือผู้ทำบักดี ดังนั้นอย่างแน่นอนที่พระเจ้าต้องเป็นใครบางคนหนึ่งที่แยกห่างจากพวกเขา หากผู้ทำบักดีนั้นจะเป็นพระเจ้า พวกเขา ก็ไม่จำเป็นต้องจดจำพระเจ้า ทุกคนนั้นเรียกพระเจ้าว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งในภาษาของเขาเอง อย่างไรก็ตามชื่อที่ถูกต้องของท่านคือชื่อว่า เมื่อใครบางคนดูถูกดูหมิ่นหรือประณามอีกคนหนึ่ง ก็มีการฟ้องร้องคดีกับบุคคลนั้น แต่นี่คือละครและไม่สามารถมีใครพูดสิ่งใดเกี่ยวกับสิ่งนี้ได้ พ่อว่าลูกนั้นได้อยู่อย่างมีความสุขและสิ่งนี้ก็จะเกิดขึ้นอีกครั้งด้วย คัมภีร์กิตะ ฯลฯ เดียวกันนั้นจะปรากฏขึ้นอีกครั้ง แต่ไม่มีใครเข้าใจสิ่งใดเพียงด้วยการศึกษากิตะ ฯลฯ พลังนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น ผู้ที่ถ่ายทอดคัมภีร์ไม่สามารถพูดกับใครว่า “โอ ลูกๆ ด้วยการมีโยคะกับฉัน บาปของลูกๆ จะได้รับการปลดปล่อย” พวกเขาเพียงแค่อ่านกิตะและถ่ายทอดสิ่งนั้น เวลาที่ลูกมีประสบการณ์

ลูกเข้าใจว่าลูกนั้นได้วนไปรอบวงจรของ 84 ชาติเกิดอย่างไร ทุกสิ่งในละครเกิดขึ้นตามเวลาของตนเอง ฟอพูดกับลูกๆ ดวงวิญญาณ: เรียนรู้วิธีการที่จะอธิบาย “ฉันกำลังพูดกับดวงวิญญาณ ฉัน ดวงวิญญาณนี้กำลังพูดด้วยปากนี้ และท่านดวงวิญญาณกำลังรับฟังด้วยหูของท่าน ฉันกำลังให้สาสน์ของฟอ: “ฉันคือดวงวิญญาณ” เป็นสิ่งที่ง่ายตายอย่างยิ่งที่จะอธิบายสิ่งนี้ ลูกดวงวิญญาณละร่างหนึ่งแล้วใช้ร่างถัดไป ดวงวิญญาณนั้นได้จบสิ้น 84 ชาติเกิดแล้ว เวลานี้ฟอพูดว่า: หากพระเจ้าท่านจะอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน และแล้วลูกก็ควรจะพูดว่า “ดวงวิญญาณมนุษย์สูงสุด” และแล้วเหตุใดพวกเขาจึงพูดถึงมนุษย์เล่า? ลูกกำลังพูดกับดวงวิญญาณนี้ ดวงวิญญาณพี่น้องของฉัน ท่านเข้าใจหรือไม่ว่าฉันกำลังบอกสาสน์ของ 5000 ปีที่แล้วของฟอแก่ท่าน? ฟอพูดว่า: จดจำฟอ! นี่คือนิรันดร์ของความทุกข์ ยุคทองคือดินแดนแห่งความสุข โอ ดวงวิญญาณ ลูกเคยอยู่ในดินแดนแห่งความสุข ลูกเคยวนไปรอบวงจรของ 84 ชาติเกิด แนนอนที่ลูกไปผ่านสภาพของสาโทประธาน สาโท ราโจและทาโม เวลานี้ขอให้เรากลับคืนสู่ดินแดนของศรีภุชณะ ที่นั่นท่านต้องการจะกลายเป็นอะไร? ท่านจะกลายเป็นจักรพรรดิหรือจักรพรรดินี หรือท่านจะกลายเป็นคนรับใช้? พูดกับดวงวิญญาณทั้งหลายในวิธีนี้ ขอให้มีความกระตือรือร้นนั้น ไม่ใช่ว่าลูกคือดวงวิญญาณสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดคือมหาสมุทรแห่งความรู้ ท่านไม่มีวันกลายเป็นมหาสมุทรแห่งของความรู้ ลูกกลายเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้และความรู้ ด้วยการรับความรู้จากฟอ ลูกกลายเป็นเจ้าสมุทร ในความเป็นจริงเพียงฟอผู้เดียวเท่านั้นคือมหาสมุทร ผู้อื่นทั้งหมดคือแม่น้ำ มีความแตกต่าง ทั้งหมดนี้ได้รับการอธิบายแก่ดวงวิญญาณเมื่อพวกเขาได้อยู่อย่างไม่รู้คิด ไม่มีการอธิบายสิ่งใดเหล่านี้ในสวรรค์ ที่นั่นทุกคนนั้นไม่รู้คิด ไม่บริสุทธิ์ และไม่มีความสุข เพียงคนจนเท่านั้นที่ท้ออย่างสบายและเข้าใจความรู้นี้ ผู้ที่มั่งคั่งก็มีความสุขซึ่งของเขาเอง แทบจะไม่มีใครปรากฏตัวขึ้นมา กษัตริย์ยากได้ให้ทุกสิ่ง ที่นั่นทั้งหมดคือจนาก ลูกกำลังรับฟังความรู้เพื่อที่จะไปสู่การหลุดพ้นในชีวิต และดังนั้นลูกต้องทำให้สิ่งนั้นมั่นคงว่าลูกคือดวงวิญญาณ บาบารเราจะสามารถขอบคุณท่านได้มากเพียงไร? ตามละครท่านต้องให้มรดกและเราต้องกลายเป็นลูกๆของท่าน มิอะไรในสิ่งนี้ที่จะต้องให้การขอบคุณ? เราต้องกลายเป็นทายาทของท่าน ไม่มีเรื่องของ “การขอบคุณ” ในสิ่งนี้ ฟอมาและอธิบายสิ่งนี้ด้วยตนเองและทำให้เรานั้นมีค่า คำว่า “ขอบคุณ” นั้นเกิดขึ้นในหนทางปกติเมื่อพวกเขาร้องสรรเสริญ ฟอต้องทำตามหน้าที่ของท่าน ท่านมาอีกครั้งเพื่อชี้หนทางสู่สวรรค์ ตามละคร, บาบารต้องมาเพื่อสอนราชาโยคะ ท่านต้องให้มรดกและแล้วลูกก็จะไปสู่สวรรค์ตามเท่าที่ลูกทำความเพียรพยายาม ไม่ใช่ว่าบาบารนั้นจะส่งลูกไป ลูกจะไปสู่สวรรค์โดยอัตโนมัติตามความเพียรพยายามที่ลูกได้ทำ ไม่มีสิ่งใดในนี้ที่จะต้องขอบคุณฟอ เวลานี้ลูกนั้นอัครราชย์กับเกมที่บาบารแสดง เราไม่รู้สิ่งนี้มาก่อน แต่เรารู้สิ่งนี้ในเวลานี้ บาบารเราจะลิ้มความรู้นี้อีกครั้งหนึ่งหรือ? ใช้ลูกๆ ความรู้นี้จะหายไปจากสติปัญญาของฟอพร้อมกับกับของลูก และแล้วเมื่อถึงเวลาที่จะได้รับความรู้ ความรู้ก็จะปรากฏขึ้น เวลานี้ฉันกำลังกลับไปสู่ดินแดนนิพพานและแล้วฉันก็จะเล่นบทบาทของฉันในหนทางปกติ สิ่งหลักคือการจดจำฟอและมรดก สันสการเหล่านั้นปรากฏขึ้นโดยอัตโนมัติในดวงวิญญาณ ฟอจะมาหลังจากหนึ่งวงจรในร่างกายเดียวกันนี้ สิ่งนี้ได้คงอยู่ในสติปัญญาของลูก แต่กระนั้นก็ตามลูกต้องอยู่อย่างมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ไม่เช่นนั้นลูกจะมีสำนึกที่เป็นร่าง สิ่งหลักคือการจดจำฟอและมรดก ลูกประกาศสิทธิในมรดกของลูกวงจรแล้ววงจรเล่าตามความเพียรพยายามของลูก ได้มีการอธิบายสิ่งนี้แก่ลูกในวิธีการที่ง่ายตายอย่างยิ่ง แต่ใช้ความเพียรพยายามที่แผ่กว้างที่จะไปถึงจุดหมายปลายทางนั้น เมื่อดวงวิญญาณได้มาเป็นครั้งแรก แนนอนที่เขานั้นเป็นดวงวิญญาณที่สาโทประธานและบริสุทธิ์ และแล้วอย่างแนนนอนที่เขาต้องกลายเป็นดวงวิญญาณที่ทาโมประธานและเป็นบาป แนนอนที่ลูกต้องกลับมาสาโทประธานจากทาโมประธาน ฟอได้ให้สาสน์แล้ว “จดจำฟอ” สิ่งสร้างทั้งหมดนั้นได้รับมรดกจากฟอ ท่านคือผู้เดียวที่ประทานการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียกเลิกแก่ทั้งหมด ท่านคือผู้เดียวที่มีความเมตตากรุณาต่อทั้งหมด นั่นคือท่านมีความเมตตาต่อทุกคน ไม่มีใครมีความทุกข์ใดในยุคทอง ดวงวิญญาณอื่นๆ ทั้งหมดไปและอาศัยอยู่ในดินแดนของความสงบ ลูกๆ เข้าใจว่าเวลานี้คือเวลาของการชำระสะสาง ปัญหากรรมของความทุกข์ต้องถูกสะสางด้วยพลังโยคะ และแล้วลูกต้องสะสมปัญหิของความทุกข์ในอนาคตของลูกด้วยความรู้และโยคะ ยิ่งลูกสะสมมากเพียงไร, ลูกก็จะได้รับความสุขมากเท่านั้น และปัญหิของความทุกข์ก็จะถูกสะสางมากตามนั้น เราสะสางปัญหิของความทุกข์ในเวลาในการบรรจบกันของวงจร และในอีกด้านหนึ่งเรากำลังสะสมด้วย นี่คือธุรกิจ บาบารได้ให้เพชรพลอยแห่งความรู้และทำให้ลูกนั้นมีคุณธรรมแต่แล้วก็ขึ้นอยู่กับการว่าลูกนั้นได้เข้าถึงมากเพียงไร นี่คือนิรันดร์ของความทุกข์ เพชรพลอยแต่ละเม็ดนั้นมีค่าหลายล้านและด้วยเพชรพลอยเหล่านั้นลูกมีความสุขอยู่เสมอในอนาคต ชันยาสซีไม่รู้ว่าไม่มีสิ่งใดนอกจากความสุขที่สม่ำเสมอในสวรรค์ ในขณะที่นั่นคือนิรันดร์แห่งความสุข ชันยาสซีไม่รู้ว่าจะไม่มีสิ่งใดนอกจากความสุขที่สม่ำเสมอในสวรรค์ เพียงฟอผู้เดียวเท่านั้นทำให้บาร์ตสูงส่งอย่างยิ่งด้วยกิตะ ผู้คนเหล่านั้นพร่ำสวดคัมภีร์มากมายอย่างยิ่ง ฯลฯ แต่กระนั้นโลกนั้นก็ต้องกลับมาเก่า เหล่าเทพนั้นเริ่มแรกเคยอยู่ในโลกใหม่ในอาณาจักรของราม เหล่าเทพไม่ได้มีชีวิตอยู่ในเวลานี้ พวกเขาไปที่ใด? ใครได้ใช้ 84 ชาติเกิด? ไม่สามารถมีปัญหิของ 84 ชาติเกิดสำหรับใครอื่น อย่างแนนนอนที่เป็นผู้ที่ป็นของศาสนาเทพที่ใช้ 84 ชาติเกิด ผู้คนคิดว่าสักขีและนารายณ์เป็นพระเจ้า พวกเขาพูดว่าที่ใดก็ตามที่ฉันมองไปฉันเห็นแต่ท่านเท่านั้น อังษะพวกเขาเหล่านั้นอยู่อย่างมีความสุขด้วยความคิดเห็นของการอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกันหรือ? แต่กระนั้นบาร์ตได้กลายเป็นนรกที่ยากจนขึ้นแค้น ความเห็นของการอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกันได้ดำเนินมาเป็นเวลายาวนาน ชันยาสซีผู้ที่ตัวเขาเองนั้นทำการเพ่งเพียรทางจิตจะให้ผลของปกติได้อย่างไรกัน? พระเจ้าต้องให้ผลของปกติ ชันยาสซีผู้ที่ตัวเขาเองนั้นทำการเพ่งเพียรทางจิตจะให้ผลของปกติได้อย่างไรกัน? ไม่มีมนุษย์ใดสามารถเป็นผู้ประทานการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียกเลิก พวกเขาทั้งหมดผู้ที่เป็นของศาสนานี้จะกลับมา มีผู้คนมากมายที่ได้ถูกแปรเปลี่ยนไปสู่ศาสนาชันยาสซีด้วย พวกเขาเหล่านั้นก็จะมาด้วย สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องเป็นที่เข้าใจ บาบารอธิบาย: ลูกต้องรักษาการฝึกฝนของการเป็นดวงวิญญาณ ร่างกายทำงานด้วยการคำนวณของดวงวิญญาณ ร่างกายนั้นสูญสลายในขณะที่ดวงวิญญาณนั้นไม่สูญสลาย บทบาทหนึ่งทั้งหมดถูกบันทึกในดวงวิญญาณเล็กน้อย นี่ เป็นความอัครราชย์อย่างยิ่ง! แม้กระทั่งนักวิทยาศาสตร์ก็ไม่ได้เข้าใจสิ่งนี้ บทบาทที่เป็นอมตะที่ไม่สูญสลายนั้นถูกบันทึกอยู่ในดวงวิญญาณที่เล็กมากนี้

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

2. หันคือดวงวิญญาณ หันกำลังพูดกับดวงวิญญาณพี่น้องของหัน ร่างกายนี้สูญสลาย ฝึกฝน: หันกำลังให้สาสน์แก่ดวงวิญญาณพี่น้องของหัน

คติพจน์: ด้วยการรักษาความสมดุลของคาร์มาและโยคะคือการคาร์มาโยคีที่ได้รับการประสบความสำเร็จ

*** โอม ชานติ ***